

защото тѣ, освѣнѣ друго, пророкувахъ и туй, което ще бѣде.

Послѣ отъ какъ ся раздѣлихъ Іудейското и Израилското царство, често ся евяхахъ пророцы. Тѣ обличавахъ идолопоклонството и пороцитѣ, предказвахъ наказаніята имъ, а благочестивитѣ чловѣцы утѣшавахъ и подкрѣпявахъ съ надѣжда за благодать Божія и за спасеніе.

Силенъ обличитель на идолопоклонството бѣ пророкъ Илія. Той пророкува на Израилскія царь Ахаава, идолопоклонника, какво ще стане тригодишно бездѣдіе и гладъ; а при конца на туй време, за да покаже ничтожността на лѣжливитѣ богове, и могуществото на истиннаго Бога, свали отъ небето огнь на приготвенната жертва. Илія воскреси сына на Сарепската довица, удостои ся да бесѣдова съ Бога на гората Хоривъ, и найсѣтне ся възнесе на небето, като Еноха.

Паденьето на Іудейското царство, на Іерусалимъ и на храма предрекохъ много пророцы, особенно, Іеремія, който предрече и възобновленіето на Іерусалимъ.

Но главенъ предметъ на пророческитѣ пророчанія бѣ обѣщанитѣ Спатителъ на мѣръ. Тѣ го наричахъ Сынъ Давидовъ, Мессія или Христось, сирѣчь Помазанникъ, Царя на правдата, Бога Крѣпкаго, Княза на мира, Отца на грядущія вѣкъ; и съ много подробности описвахъ, какъ ще ся покаже на земята; на примѣръ, че ще ся